

Τὸ καταραμένο νυχτοπούδι εἶχε γίνει ἄφαντο.
Μπρὸς τὴν πόρτα στεκόταν ὁ Δημήτρης, χλοιάς, ἀναμάλιασμέ-
νος, μὲ τὸ τοῦφεο του στὰ χεῖρα.
Ἄπ' τὸ λαμὸ τοῦ ἔτρεχε ἄφθονο αἶμα καὶ τοῦβαρε τὸ ποινάμισό
του.

Ἡ γοῆ Μαργὰρ βρισκόταν σφισσασμένη στὸ πάτομα, ἀζίνητη,
νεροὶ ἴσως...

Πήδησε ἐπάνω κ' ἔτρεξε κοντὰ στὸ σύντροφό του.
Εἶχε μωσακατωλάβει τί εἶχε συμβεῖ.
Θέλησε νὰ τοῦ πῶ διὸ λόγια, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, μὲ δὲν τὸ
κατάφερα. Ἡ συγκίνησις μ' ἔπληγε. Τοῦσαῖτα τὸ χέρι, κιντίζοντάς
μ' ἐγγυνοσπύνη σὰ μάτια...

Ὅπως μὲ ἔξηγρησε ὁ Δημήτρης, τὰ πράγματα συνέβησαν κατ'
αὐτὸ τὸν τρόπο, πάνω—κάτω : Μόλις τὸν γλύτωνα ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς
γοῆς καὶ μάρσεσε νὰ σπρωχθῆ ὅσα γόνατα καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἀνάστα
του, εἶδε νὰ μπαῖνη στὴν αἰθούσα ἢ κουκουβάγια καὶ νὰ σιχνηταῖ ἐ-
πάνω του. Χτύπησε τότε γρήγορα—γρήγορα μὲ τὸν ἱσοκόπανο τῆ
γοῆς στὸ κεφάλι, τόσο ὥστε νὰ τὴν ἔταξῃ μονάχα κ' ἀμείσεως γύ-
ρωσε κ' ἄδειασε καὶ τὴς διὸ κἀνεως τοῦ ὅλου τοῦ κατὰ τῆς κουκου-
βάγιας. Ἐτοῖ σὸνθησε. Τὸ ἀπαίσιο νυχτοπούδι χτυπήθηκε ἀσφαλῶς
σὰδρα. Κάτω στὸ πάτομα ἴσκησαν πολλές παλαιάδες ἀματώσες. Μο-
λαταῖα μάρσεσε νὰ ξερίγη...

Κάθε ἐμπόδιο εἶχε λείπει περὶ ἀπὸ τοῦρος μας. Εἰμαστε ἐλεύθεροι
νὰ ἐρευνήσουμε τὸν πόρο καὶ ν' ἀνακαλύψουμε τὸ κερμαγέτο τοῦ
καταραμένου βορδιόλακα.

— Ἄς μειαφροῖμαε τὴ γοῆ κ' ἄς
τὴν κλειδώσουμε σὲ κανένα δομάτιο, εἶπα
στὸ Δημήτρη. Ἐτοῖ θάμιασε ἦσχι αἰ
αὐτῆ.

Ὁ Δημήτρης ἔσκυψε πρόθυμα νὰ σπρώ-
σῃ ἀπὸ κάτω τὸ μικρὸ σῶμα τῆς τρελλῆς,
μὲ τὸν συγκρότηρα.

Τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὸ λαμὸ του,
εἶδα τὸ αἶμα νὰ τρέχῃ καὶ θήμιασε μὲ τὸν
ξανθὸ μου, ποὺ ἔξχασε νὰ δέσω ἀμείσεως τὰ
τραυμάτια τοῦ ἀφοροσιμένου συντρόφου μου.

Προβλέποντας τὰ κακὰ ποὺ μπορούσαν
νὰ μᾶς συμβοῖν στὴν ἐκπαρτασ' αἰμας αὐτῆ,
εἶχα πάρει στὸ διάσωμα μου ἐπιδέσιμος καὶ
καθετὸ ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴς πλῆρες, κρι-
σίως ἔσρα βότανα τριμένα καὶ δυνατὸ σπι-
το σ' ἓνα μικρὸ μπαϊνάκι.

Ἐπλῆνα ἀμείσεως τὸ λαμὸ τοῦ Δημήτρη,
κλειδῶσα τὴς βαθεῖες τσαγορινῶδες τῆς τρελ-
λῆς καὶ τὸν ἔδεσα ὅσο καλὰ μπορούσα.

Σπρώξαμε ἔστερα τὴ θεὰ Μαργὰρ ἀπὸ
κάτω καὶ τὴν μεταφέρμαε σ' ἓνα πλαγιὸ
δομάτιο. Ἦταν κ' αὐτὸ βαρετὸ ἐπιπλο-
μένο καὶ κατωκοπιμένο. Οἱ ποτικαὶ καὶ τὸ
σασράκι εἶχαν ροκανίσει τὰ πάντα, μέσα στὸ
πέρωμα τοῦ χρόνου, ἔπαιλα, μεταζωῖα καὶ
βαρυνίσιμος τάπητες Γκαλιετῆ.

Ξαπλώσαμε τὴ γοῆ Μαργὰρ πάνω σ' ἓναν μωγάλο καναπέ, ποὺ
θὰ χοροῖσε ἄνετα ὀλόκληρο σώμα, καὶ πρὶν τὴν ἀρήσουμε καὶ φύ-
γομαε, κίτταξε τὸ σφαιγιὸ τῆς. Χτυπίσε κανονικά. Τὸ χτύπημα τὴν
εἶχε ἔταξῃ μονάχα καὶ δὲν θ' ἀρωγίσε νὰ συνέβῃ.

— Νὰ τὴ δέσουμε, ἀφέντη, πρότεινε ὁ Δημήτρης. Μονάχα ἔτο:
θ' ἀσφαλτοῦμαε ἀπ' τὴ στριγγλα αὐτῆ.

— Ὅχι, εἶπα, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο.

Ὁ Δημήτρης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε πικρά.

— Τὸ λὲς αὐτὸ, μοῦ εἶπε ἀναστενάζοντας, γιὰτὶ δὲν ἔννοιασεε τὰ
νύμα τῆς στὸ λαμὸ σου. Ἀφέντη, ἀφέντη, ἔδω ποὺ βρισκόμαστε,
πρέπει νὰ φιλιέγεται κανέννας κ' ἀπ' τὸν ἴσωμο του τὸν ἴδιο.

— Ἠσίχασε, τοῦ ἀπάντησα. Ἐσῶ πως ἡ γοῆ τρελλῆ ἔχει τρο-
μακτικὴ δύναμη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ τὴν κλειδώσουμε καλὰ ἔδω μέ-
σα, πρὶν φύγομαε.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, πλησίασα στὴν πόρτα τοῦ δοματίου κ'
ἔξέτασα τὴν κλειδονιά. Τὸ κλειδὶ ἦταν στὴ θέσι του, μὲ σκουρια-
σιμένδ. Τρόμαξα νὰ τὸ κάωμ νὰ δουλέψῃ.

— Καὶ τώρα, μπορούμαε νὰ φύγομαε, εἶπα στὸ Δημήτρη. Ἡ γοῆ
δὲν δὲν μποροῖ ν' ἀνοίξῃ ἢ νὰ σπῆσῃ τὴν πόρτα. Ἐμπρός!

Κλειδώσαμε τὴ θεὰ Μαργὰρ στὸ δομάτιο καὶ βγήκαμε ἔξω.

Ἡ κουκουβάγια δὲν φαινότανε
περὶ πούνησε. Τὸ ἀπαίσιο νυχτο-
πούδι θάχε τραυτάσει ἀσφαλῶς
κάτω. Ἀκαλοῦθημαε τ' ἀχά-
ρια τοῦ αἵματος στὸν πλαγιὸ
διάδρομο, μὲ σὸ λίγο τὰ χάσαμε.
Πάντως τὸ νυχτοπούδι δὲν θὰ
ἦταν περὶ σὲ θέσι νὰ μᾶς βλάψῃ
κ' ἀρχίσαμε τὴν ἐρευνὰ μας σπὸν
πύργο τοῦ βορδιόλακα.
(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ. ΡΗΤΟΡΩΝ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐὸ ζωγράφος Τασκίνο κ' ἔ «λεπτομερῆς» λογαριασμός του.
Πῶς ἐπέσιθ νὰ τὸν πληρώσῃ ὁ ἠγούμενος τῆς μονῆς Ἄβε-
λιου. Τὶ κατορθῶνουν εἰ μεγάλοι ρήτορες. Ἐνα ἀνέκδοτο
τοῦ Ὀκκονέλ. Ποῖα βιβλία διαβάζουν εἰ μεγάλοι συγγραφεῖς.
Μ. Ναπολέων καὶ Μακιαβέλι, κτλ. κτλ.

Ἐὸ ζωγράφος τοῦ 17ου αἰῶνος Ἰάκωβος Τασκίνο, ἐργάστηκε κά-
ποτε στὴ μονῆ Ἀβελίου τῆς Νεαπόλεως πρὸς συμπλήρωσιν διαφό-
ρων πινάκων καὶ τοιχογραφιῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας τοῦ
ζήτησε ἀπὸ τὸν ἠγούμενον γιὰ τὸν κόπο του πενήντα καὶ πλέον φιο-
ρίνια.

Ἐὸ ἠγούμενος ὅμως τοῦ μοναστηριοῦ ὄρηκε ὑπερβολικῶς τὴν ἀπαί-
τησι τοῦ ζωγράφου καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ λογαριαστοῖνε. Τότε ὁ Τα-
σκίνο ἐσκάφησε καὶ τοῦ ὑπέβαλε τὸν ἔξις λ ε π τ ο μ ε ρ ε σ τ α τ ο
λογαριαμὸ :

- ἘΓιὰ ἐπιδιόρθωσι καὶ θερινόμα τοῦ πίνακος τῶν δέκα ἐν-
τολῶν φιορίνια 5.12
- ἘΓιὰ στολισμὸ τοῦ Ποντίου Πλάτου καὶ βάσιμο νέας ταινίας
στὸ καπέλο του 5.6
- ἘΓιὰ νέα προήλωσι τοῦ καλοῦ ληστοῦ στὸ σταυρὸ τοῦ 1.7
- ἘΓιὰ ἐπιδιόρθωσιν τῶν φτερῶν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριηλ καὶ
γιὰ ἐπιχρῶσιν τῆς δεξιᾶς τῶν φτεροῦνας 14.18

ἘΓιὰ τὸ βάσιμο τῆς ὑπηρετίας τοῦ
ἀρχιερέως Καϊάφα καὶ γιὰ κοκκίνισμα τοῦ
προσώπου τῆς 5.12

ἘΓιὰ τὸ ζωῆρημα τῆς φωτιᾶς τῆς
Κολάσεως καὶ θερινόμα τῆς ὅλης τοι-
χογραφίας 4.10

ἘΓιὰ ἐπιχρῶσιν τῶν σκουλαριῶν
τῆς Σάρας καὶ τῶν θραχιολιῶν τῆς Ἰ-
ουδιθῆ καθὼς καὶ γιὰ χρωματισμὸ τοῦ προ-
σώπου τῆς 2

ἘΓιὰ βάσιμο δοντιῶν στὸ γαίδουροῦ-
ρο τοῦ Σαμῶν 1.5

ἘΓιὰ προσθήκη μᾶς νέας πέτρας στὴ
σφεντόνα τοῦ Δαβὶδ καὶ γιὰ μεγάλωμα
τοῦ κεφαλοῦ τοῦ Γολιάθ 3.1

ἘΓιὰ πίσωμα τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε
καὶ ἀλλαγὴ τῶν παλιῶν μακικιῶν τοῦ ἱ-
δίου 6

ἘΓιὰ χρωματισμὸ τῶν φορεμάτων τοῦ
Ἀσώτου Ἰούδ καὶ γιὰ θερινόμα τῶν
γουσουριῶν τοῦ Ἐθαγγελίου 3.4

ἘΓιὰ βάσιμο τῆς στάμνας τῆς Σαμα-
ρείτιδος καὶ ταχτοποίησι τῶν μαλλιῶν τῆς
κεφαλῆς τῆς . . . . . 1.5.

Ἐὸ ἠγούμενος ἐξήλεγξε τὸ λογαριασμὸ
αὐτὸ, τὸν ὄρηκε σωστὸ καὶ πληρώσε στὸ
ζωγράφου τὰ χροῖματα ποὺ ζήτησε.

***

Διάφοροι ὀνομαστοὶ ρήτορες παρόρθωσαν νὰ προκαλοῦν βαθεῖα
συγκίνησι στὸ ἀκροατήριό τους μὲ μόνον τὸν τόνο τῆς φωνῆς των.
Λέγεται π.χ. γιὰ τὸν Ἀγγλο ἱεροκήρυκα Μπῶθ διὰ ἀπληγῆ
μὲ τέτοιο τρόπο τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ὥστε ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια
τῶν ἀκροατῶν του. Τὸ ἴδιο ἀναφέρεται καὶ γιὰ τὸν ἠθοποιὸ Βάτφιλδ,
ὁ ὁποῖος πρόφερε μὲ τόσο πάθος τὴ λέξι Μεσοποιταμία, ὥστε ἐκίνησε
ποῦ τὸν ἀκούονα σινεικινούτο θαυμάτια.

Ἐπίσης γιὰ τὸν μεγάλο Ἰρλανδοῦ ρήτορα Ὀκκονέλ διηγούνται τὸ
ἔξις χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο : Μιὰ μέρα ἓνα μέλος τῆς Βουλῆς
τῶν Κοινοτήτων ἐπέτηθε μὲ δριμύτητα κατὰ τοῦ Ὀκκονέλ.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἀγόρευσις τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ Ὀκκονέλ ση-
κώθηκε νὰ μιλῆσι, ἔτοιμος νὰ ἐκτοξεύσῃ κεραυνῶς ἐναντίον του,
ἀλλὰ μόλις ἄρχισε τὴν ἀγόρευσι του, σταμάτησε ἀποτόμως κ' ἀλ-
λάσσοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, εἶπε :

— Ἀλλὰ ὁ προφιλῆσας ἔτινος διὰ ἀγαπᾶ τὴν Ἰρλανδία...

Καὶ παίγωντας ὕψος ἀφάνταστῆς γλυκνίτιμος πρόσθεσι :

— ... Καὶ δὲν μπορῶ νὰ μιλῶμαε πικρὰ γιὰ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ
ἀγαπᾶ τὴν Ἰρλανδία...

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο πρόφερε ὁ Ὀκκονέλ τὴς τελευταῖες αὐτῆς
λέξεις ἦταν τόσο συγκινητικῶς, ὥστε ἔκαμε τοὺς γεροντιότερους συ-
ναδέλφους του νὰ κλάψουν.

***

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαῖους συγγραφεῖς ὁ Δημοσθένης ἀγαποῦσε πολὺ τὰ
συγγαμὰ τῶν Θουκυδίδου, ὁ Βροῦτις μελετοῦσε τὸν Πολύβιο,
ὁ Βολταῖρος διάβαζε ἀδιάκοπα τὸ Ραῖνα, ὁ Μοντεσαῖ μελετοῦσε τὸν
ἱστορικὸ Τάκτο, ὁ Μπουρνταλοῦ διάβαζε μᾶς φορὰ τὸ χρόνι τῆς ἐ-
πιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ τὰ ἔργα τοῦ Κικέρωνος, ὁ Λα-
φονταν προτιμοῦσε τὸν Ραμπελαί, ὁ Ρουσσὸ τὸν Πλάτονα ὁ καὶ ὁ
Ναπολέων θεωροῦσε ὡς ἐξοχότερο
ὄλων τῶν συγγραφέων τὸ Μακια-
βέλι.

